

АСЕН РАЗЦВЕТИКОВ

СЪДРУЖИЕ

chitanka.info

Един ден частите на тялото човешко, като им се видяло много тежко да работят едни за други, започнали да хвалят своите заслуги, а подир туй се запрепирали за нещо и свадили се най-накрай горещо.

— Не щем да работим все ние двете самички! — започнали ръцете.

— И ний не щем да носим всички! — добавили нозете.

— Бре, чудо голямо! И ний за себе си ще гледаме веч само — откликнали очите, — че от всите за нас се пада работа най-тежка: да бдим и се въртим през целий ден на въртележка.

— И нам не ни се никак вече слуша, че бе ни и без туй дошло до гуша! — рекли ушите. — Слухти през делничните дни и през нощите, а дойде ли неделя да починеш: хайде, върви да слушаш тъпани и гайди!

— Та щури ли сме ний тогава да дъвчим за господня слава! — обадили се и устата.

— Ex, щом ще е така, и аз ще ви река — откликнал се възрадвани стомах, — от днес не смиlam вече ни трошица! А то се май превърнал бях на междуселска воденица.

— Бе тая работа е малко опак и никак си не чини — въздъхнала главата, — но пък не ще е зле и моят мозък малко да почине.

И тъй, от безразсъдството обзети, престанали да работят ръцете, престанали да ходят веч нозете, не гледали очите, не слушали ушите, мълчели и не дъвчели устата, стомахът не приемал веч храната, за никого не мислела главата.

А изоставеното тяло безпомощно под ореха лежало — лежало си по гръб и тихо плачело от глад и скръб.

И почнало то бързо да линее, да страда, да более, да слабее — а заедно със него и ръцете, а заедно със него и нозете, очите, ушите, стомахът, устата, главата.

Изминал ден така. И два дори. И ето че на третия, в зори, ръцете се разшавали самички:

— Събрахме тук за всички, събрахме цяла кривачка трошички, отронени от палави деца... Сдъвчете ги, о, златни устица!

Ала, макар и гладни, там устата все още си стоели на ината:

— Не щеме!

— Сдъвчете ги, че дявол ще ви вземе! — обадила се кипнала главата. — Не виждате ли, че ще си измреме, че всички тук ще

пукнеме от глад с туй несъгласие и тоз инат!...

— Така е, право е! — рекли очите.

— Самата истина! — добавили ушите.

— Смилете се най-после и дъвчете! — примолили се тихичко нозете.

— И аз се веч приготвих, хай почнете — рекъл стомахът.

И ей: устата със усмивка плаха поели сухите трошици.

И тъй от него час заработили пак ръцете, заприпкали нозете, започнали да гледат пак очите, започнали да слушат пак ушите, старательно задъвкали устата, стомахът мелел ден и нощ храната и мислела за всички пак главата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.